

Θερμιώτικα Νέα

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΔΡΥΟΠΙΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 11

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΤΣΗ 67 — ΤΗΛ. 593 - 581

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000

28^Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Στις ιστορίες των λαών, η 28η 'Οκτωβρίου θα στέκεται στους αιώνες, όρσημο άκατάβλητης πίστης ενός λαού στο ιδανικό της λευτεριάς και της περήφανης αποφασής του να παλαίψη τους γίγαντες της οικουμένης κι' αν χρειαστή να πεθάνη σπητός, στα ματωμένα μετερίζια της ένδοξης ιστορίας του. Τρόμαζαν οί τρανοί της γής, σιδερόφραχτοι κουρσάροι, απ' τη πολεμική κραυγή του μικρού λαού μας. Τους ξέφυγε πώς ο μικροσκοπικός χώρος της 'Υδρογείου που λέγεται 'Ελλάδα, χιλιάδες χρόνια τώρα διδάσκει τους λαούς κάθε ράτσας και κάθε χρώματος την αλήθεια πο ύποθανάτισε ο έθνικός μας ποιητής:

«Καλλίτερα μιάς ώρας ελεύθερη ζωή
παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυ-
(λακή)».

Όχτώ εκατομμύρια λόγχες καυχιόταν ο παληάτσος του Φασιστικού Μηνώταυρου. Κι' η χούφτα των υπερασπιστών της λευτεριάς σάρωσε με τον άγέρα της έφοδου της τδ δάσος των λογχών που κρατούσαν νέρια άνευρα, ψυχές κούφιεσ από ιδανικά, κορμιά πουλημένα σε μαστρωπούς της ιστορίας.

Τά κακοτράχαλα βουνά της άρθανιτιάς γίνηκε ο τάφος της πειδ άνανδρης προσπάθειας που αναφέρει η ιστορία και το αίμα των παιδιών του λαού μας θα φλογίζει τις ψυχές των ελευθέρων ανθρώπων της γής. Σ' αυτή την ιερή σπονδή του ελληνικού αίματος, τδ μικρό νησάκι μας έδωσε άπλότερα την εισφορά του.

Φτωχά ειρηνικά άγροτόπαιδα παρήτησαν τδ τσαπί τ' αλέτρι και τδ δρεπάνι,

άδραξαν τδ ντουφέκι τδ προγονικό και πότισαν με τδ αίμα τους της λευτεριάς τδ γαλανόλευκο φλάμπουρο. Κι' όταν στα μιλλιούνια του ένδς παράφρονος, προσέθηκαν τ' αυτόματα άσκέρια του ξανθού συνεταίρου του, πάλι στη φτωγή τη γή μας πρόταξαν τδ στήθια τους τδ άμούστακα Θερμιωτόπαιδα πλάι στ' άλλα τδ παιδιά της 'Ελλάδας κι' έστησαν στής Μακεδονίας τδ περάσματα κάστρα άπαρτα τις άδούλωτες ψυχές τους.

Άλλά την 28η 'Οκτωβρίου απ' τδ μικρό νησάκι μας ξεπήδησε μιά μεγάλη πρωτοβουλία πουνινε σε λιγάκι Πανελλήνιο σύνθημα. Άπ' τδ νησί μας ξεπήδησε η έμπνευσι της συλλογής υαλλίνων για τδ στρατό μας. Άνώδυμη πρωτοβουλία των άγαθών νησιωτών άδελφών μας που την άγκάλιασε τδ Πανελλήνιο. Η πατρότητα αυτής της πρωτοβουλίας που έδωσε σ' ένα άτσάλο τείχος μαχητές και μετόπισθεν, μάς κάνει σήμερα δυδ φορές περήφανους. Καί σάν Έλληνες και σάν Θεσιωίτες.

Σήμερα γιορτάζοντας τη μεγάλη επέτειο, άγκαλιάζουμε με τη σκέψι τους ήρωικούς νεκρούς μας που μέστωσαν με τδ αίμα τους τδ δέντρο της λευτεριάς μας. Κι' από τους κάμπους και τ' άκρογιάλια του μικρού και ήμερου νησιού μας εύχόμαστε να βασιλέψη η ειρήνη σ' όλο τδ κόσμο, μιά ειρήνη χαρούμενη, δημιουργική, άνέφελη.

Γιά να δείξουμε σ' όλο τδν κόσμο πώς οί Έλληνες ξέρουν να νικούν στίς φονικές μάχες των πολέμων αλλά και στίς ειρηνικές μάχες του πολιτισμού και της δουλειάς.

«ΤΑ ΘΕΡΜΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1904

4ον.

Όπως έγράψαμε στδ προηγούμενον, 3ον μέρος της άφηγήσεώς μας, καθ' όλη τη διάρκεια του 1904 έτίθεντο αί βάσεις για τη θεμελίωσι του Συνδέσμου μας, και την προοδευτική εξέλιξι και έπίτευξι των σκοπών του. Με τη λήξι δέ του 1904 έστειλα πρδς τδς έν Άθήναις μονίμως κατοικοούντας συμπατριώτες μας—όπως δ' Ιωάννης Λεσαντής (Γιάνης της Άννας), Γεώργιος Φραγκουλάκης, Γεώργιος Παπαμακάριος (Τσαγκαράκη) Φράγκος Ντζε-νεράλης (έργολάβος οικοδομών), Φράγκος Βέρος, Πανάγος Καραμανώλης, Στεφανάκης, Γεωργιλήδες, Κοκκινόγενηδες, Σοφοκλής Άγγελίδης κλπ., την κάτωθι πρόσκλησι:

«Αξιότιμε κύριε
Πρδ πολλού μεταξύ των έν Πειραιεί άποκα-

τεστημένων συμπατριωτών μας ύπρχεν η ιδέα να καταρτίσωμεν πατριωτικόν Σύλλογον, δ όποιος να φροντίζη διά την ήθικην και ύλικήν εύθυμίαν αυτών.

Η ιδέα αυτή έπραγματοποιήθη με την βοήθειαν του Θεού, και από τής παρελθούσης Κυριακής έθέσαμεν τας βάσεις του Συλλόγου μας υπό την επωνυμίαν «Κυθνιακός Σύνδεσμος». Περδ τδς έκατον συμπατριώται μας Δρυοπίδεις συνήλθομεν εις τδ Λύκειον του κ. Ζήση Άγραφιώτου έν Πειραιεί, και έψηφίσαμε τδ Καταστατικό μας, τδ όποιον θα έγκριθη διά Β. Διατάγματος, έξελέξαμεν δέ τριμελή έπιτροπήν, διά να διοική προσωρινώς τδν Σύλλογον, και την έρχομένη Κυριακήν θα συνεδριάσωμεν πάλιν, διά να εκλέξωμεν τδ όριστικόν Προεδρείον του Συνδέσμου μας.

Ηδη αί βάσεις έτέθησαν θεία συνάρσει υπό τδς αίσιατέρους οίανους. Οί συμπατριώται μας με πρωτοφανή ένθουσιασμόν και ζηλευτήν όμοφωνίαν και άγάπην ένεκοιλώθησαν τδ ιερδν έργον του Συλλόγου μας, και δέν μένει πλέον, παρά να μάς παράσχετε την συνδρομήν Σας και την συνεργασία Σας, και Σεις οί έν Άθήναις έγκατεστημένοι συμπατριώται, διά να έδοδωθι τδ έργον του Συλλόγου μας, και άνεγείρωμεν από κοινού πάντες έργαζόμενοι άρτιον και μεγαλόπρεπς τδ οικοδόμημα αυτού.

Έχομεν την έλπίδα αξιότιμοι και άγαπητοί συμπατριώται, η μάλλον έχομεν την πεποίθησιν, ότι με την ευγένειαν των αισθημάτων, τδ όποια διακρίνουν ύμάς, ότι θα σπεύσετε προθύμως εις την πατριωτικήν πρόσκλησιν των έν Πειραιεί συμπολιτών Σας, προκειμένου περδ τδσον κοινωφελούς έργου, και ότι θα λάβετε την καλωσύνη να μετάσχετε της Γενικής Συνελεύσεως, η όποια θα γίνη την προσεχή Κυριακήν έν Πειραιεί, ώρα 1 μ.μ. εις τδ πρώτον κεντρικόν Παρθεναγωγείον Πειραιώς (πλατεία Κοραή).

Τοσούτω δέ μάλλον έλπίζομεν, ότι θα μάς τιμήσετε διά της παρουσίας Σας καθόσον έννεκα άπρόοπτον έμποδίου δέν κατέστη δυνατόν να λάβετε τας προσκλήσεις, τας όποιας Σας άπεστείλαμε διά την πρώτην γενομένην Συνεδρίαν του Συλλόγου της παρελθούσης Κυριακής.

Της εύκαιρίας ταύτης δράττομαι Άξιότιμε κύριε, διά να Σας διαβεβαιώσω περδ της Ιδιαζούσης εκτιμήσεως και ειλικρινούς άγάπης, μετά της όποιας.

Διατελώ όλως πρόθυμος
Κωνστ. Σταμ. Μανωλικάδης
Δικηγόρος εκ Δρυοπίδος

Έν Πειραιεί τη 30 Δεκεμβρίου 1904.

Την άνωτέρω έντυπον πρόσκλησιν άπέστειλα πρδς τδς άνωτέρω άναγραφόμενους, και πρδς όλους σχεδόν τδς έν Άθήναις συμπατριώτας μας. Για να είμεθα μάλιστα σίγουροι, ότι δέν θα παράπεφταν όπως αί προσκλήσεις της προηγηθείσης συνεδριάσεως, την έμοιράσαμε αυτοπροσώπως έγώ και δ μακαρίτης δ Γιάννης δ Λαρεντζάκης (του Νικόλα του μάγερα) πρδς όλους σχεδόν τδς έν Άθήναις πατριώταις. Μένει βαθεία χαραγμένη στην ψυχή μου η άφοσίωσις και δ ένθουσιασμός του πατριώτη μας αυτού του Γιάννη Λαρεντζάκη στδν Σύνδεσμον. Ήταν άκούραστος και χωρίς να έχη καμιά όφέλεια. Έτρεχε παντού όπου τδν έστειλα. Ό Σύνδεσμος του όφειλε μεγάλην εύγνωμοσύνην για δτι ένήργησεν υπέρ αυτού την έποχή εκείνη.

ΚΩΣΤΗΣ Σ. ΜΑΝΩΛΙΚΙΔΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οί κ. κ. Συνδρομηταί και Συνεργάται μας, όπως άπευθύνονται εις τδν νέον Διαχειριστήν της Έφημερίδος μας κ. Ιωάννην Ν. Λούκαν, Σπύρου Πάτση 67, Άθήνας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερικού Δρχ. 12.000

Άλληλογραφία και Έμβασματα:

Διαχειριστής

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΛΟΥΚΑΣ

Σπύρου Πάτση 67 — Αθήναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ

Α. Ν. 1092/1938.

Υπεύθυνος: Ἰωάννης Π. Τσοῦσης

Φιλίππων 5, Αθήναι

Προϊστ. τυπογραφείου: Φρ. Μαλατέστας.

Κατοικία: Μενελάου 9, Αθήναι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ἡ κ. Μαρία Ἀντ. Μήλα ἔτεκεν θῆλυ ἐν Ἀθῆναις.

Ἡ κ. Ἀσημίνα Ἐμμ. Γονιδάκη ἔτεκεν ἄρρεν ἐν Ξυλοκάστρῳ.

Ἡ κ. Μαργαρίτα Στ. Μαυράκη ἔτεκεν ἄρρεν ἐν Ἀθῆναις.

Ἡ κ. Ἄννα Δημ. Γαρδεράκη ἔτεκεν θῆλυ ἐν Ἀθῆναις.

Ἡ κ. Δέσποινα Θεολόγου Γαρδέρη ἔτεκεν θῆλυ ἐν Ἀθῆναις.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ἐβαπτίσθη ἐν Ἀθῆναις τὸ τέκνον τοῦ κ. Ἀντωνίου Πιστ. Χαράλαμπιδου ὀνομασθὲν Πασχάλης. Ἀνάδοχος ἡ κ. Ἀγγελικὴ Νικηφοράκη.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ κ. Εὐάγγελος Ἰωάν. Παπανικολάου καὶ ἡ δις Μαρία Μητσάλεα ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

Ὁ κ. Ἰωάννης Γεωρ. Μαρτίνος καὶ ἡ δις Δέσπω Κασέζα ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου ἐν Καστρώ Λήμνου.

ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Μιχαὴλ Σπ. Βέρρος καὶ ἡ δις Κούλα Ἰωάν. Παππά ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἀθῆναις. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Μελέτιος Παύλου.

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Γ. Γονιδῆς (Μακωλάκος) καὶ ἡ δις Ἑλένη Α. Σκαράκη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἀθῆναις. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Δ. Σουλιάτης.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φροντίδι τοῦ Συνδέσμου Δρυσιπιδέων εἰσήχθη εἰς Ἀμαλίσιον Ὁρφανοτροφεῖον ἡ θυγάτηρ τῆς χήρας Πιπίνης Παπαμακαρίου.

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ τῆς ἐφημερίδος μᾶς ὅπως ἐν περὶ τῆς μετοικησέως τῶν μᾶς γνωρίζουν τὴν νέαν τῶν διευθύνσεων.

Ἐπίσης οἱ μὴ λαμβάνοντες ἀνελλιπῶς τὴν ἐφημερίδα μᾶς μὲν γνωρίζουν τοῦτο, ἵνα φροντίσωμεν νὰ τακτοποιήσωμεν τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην.

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΝ ΑΤΥΧΗΜΑ

Ὁ ναύτης τοῦ Β.Ν. Δ. Μαρτίνος ἐπιχειρήσας ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ στρατιωτικοῦ αὐτοκινήτου εὗρισκομένου ἐν κινήσει, ὀλισθήσας κατέπεσεν, τραυματισθὲς θανασίμως. Ἐνῶ δὲ μετεφέρετο εἰς νοσοκομεῖον ἐξέπνευσεν.

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ κ. Κ. Π. μᾶς ἀπέστειλεν δραχ. 100.000 ὑπὲρ τῶν ἔργων Παναγίας Κανάλλας.

Οἱ κ.κ. Ἀδελφοὶ Κουλούρη ἐκ Σύρου ἐδώρσαν εἰς Παναγίαν Κανάλλαν 35 πήχεις λινό.

Ἡ «προσωπικὴ ἐργασία» ποῦ σοῦ ἐπιβάλλει ἡ Κοινότητά σου χρησιμοποιεῖται γιὰ ἔργα κοινῆς ὠφελείας. Δίνε τὴν δὲ δίχως μουροῦρα. Εὐπρεπίζοντας τὸ χωρίο σου στὸ ὅποιο ζῆς ὀλοχρονίς θὰ ἀπολαύσης μόνος σου τοὺς καρποὺς τῆς «προσωπικῆς ἐργασίας» ποῦ σοῦ ζητᾷ ὁ κοινοτάρχης σου.

ΔΡΥΟΠΙΑΔΕΣ

Τώρα τ' ἀνακατέψαμε τὰ κάνανε σαλάτα τὰ σοβαρὰ καὶ εὐθὺμα καὶ γίναν ὀρεξάτα Ἄν γίνωμαι ἐνοχλητικός, τὸ κάνω ἀναγνώστη γιατί ἡ κλωστή δὲν γίνεται στὸ γύρισμα τοῦ κλώ-

(στὴ) πὶο δυνατὴ καὶ σίγουρη σὰν στρέφῃ τὸ σφονδύλι μὲ περισσότερες στροφές; Ἔτσι καὶ τὸ κονδύλι σὰν γράφῃ κάτι δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἢ κείνο θὰ ὀριμάσῃ γρήγορα καὶ θὰ γινῇ καὶ φινό. Ἔτσι ἐγὼ φαντάζομαι νάναι ἡ ἐφημερίδα καὶ ὅχι νὰ τυλιγώμε τὴν Φαληρομαρίδα. Πρέπει νὰ βοηθήσωμε τὸ φύλλο αὐτὸ νὰ ζήσῃ γιὰτ' ἔχει ὑπ' ὄψιν του πολλὰ ζητήματα νὰ λύσῃ. Ἀλλὰ γιατί στενοχωρούμεθα γιὰ τὰ ζητήματά μας ἄλλοι θὰ τὰ φροντίσουν, γιατί χαλὰ ἡ καρδιά

(μας; Ἐλπίδες στοὺς πολιτικούς. Μάτι νὰ μὴν τοὺς (πιάσῃ! Θεὸς φυλάξοι καὶ πάθουν τίποτε καὶ ὁ Νομὸς (τοὺς χάσει.

Δὲν γίνωμαι ὑποστηρικτὴς ποῦ γράφει κατὰ τύχῃ ἡ δίνα θῆλυ ἔτεκεν, τοῦ τάδε ἐβαπτίσθη ἀλλὰ γιὰ τὴν προσπάθειά π' ἀρχίνησε μὲ κόπους κρίμα νὰ πάσῃ θάτανε γιατί δὲν θάχῃ τρόπους ἄλλως τε — εἶναι συμπαινετική ἡ ἐφημερίδουλα μὲ συνεργάτας πάμπολους ὅπου τὰ ξέρουν οὐλά. Συντάκται κ' ἀνταποκριταὶ δὲν γράφουν ὅτι τοὺς

(κόψει ἀρλοῦμπες τὸ τσερβέλο τους. Μὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν κατὰ καλὸ κ' ἰδανικὸ γιὰ τὸ μικρὸ νησί τους κ' ἄς λέγουν οἱ τριγύρω τους τὸ κοντὸ καὶ τὸ

(μακρὸ τους Σὰς τοὺς παρουσιάζουμε ὅλους μὲ τὴ σειρά τους ἂν καὶ νομίζω περιττόν. Τοὺς ξέρετε ἀπ' τὰ γρα-

(φόμενά τους. Καὶ πρώτος ὁ ὑποφαινόμενος. Τί λέτε κρατὰ κα-

(λὴν γραμμὴν; Στὰ σχόλια τοῦ γράφουμε «κ' ἀπὸ τοῦ πονηροῦ

(ἀμῆν». Μ' ἂν γράφω, μὲ τὸν τρόπον μου ζητῶ νὰ κατορ-

(θώσω κατὰ εἰς τὴν πατρίδα μου κ' ἐγὼ διὰ νὰ δώσω. Κατόπιν εἶναι τὸ Κεντρί ποῦ τοῦφυγε ὁ γάδαρος

(τοῦ καὶ βούλισε τὴν ἀμπατὴ γιὰτ' ἦταν ὁ καιρὸς τοῦ

δὲν θάπρεπε νὰ χολωθῇ γιὰτ' ἔχει πολλὰς δουλειές ἄλλως τε δὲ κρυώσανε καὶ οἱ προβατοσουλιές.

Ποῦ τόσα ἄλλα τὸ Κεντρί κεντρίζει συνεχῶς εἶναι σπουδαῖος ποιητὴς. Θερμιώτης εὐτυχῶς.

Τὰ ἔχει βάλει μὲ τῶν Λουτρῶν τ' ὠραῖο Ξενοδο-

(χείον νὰ πείσῃ τὸν ἐπιχειρηματία του. Μὰ ποῦ τέτοιο

(λαχείον, νὰ τὸ περιποιηθῇ τουλάχιστον τοῦ χρόνου,

Μὰ δὲν βαριέσαι, ἀνάποδα καθάλλα ἐπὶ ὄνου τ' ἀκούει ὅσα γράφομε, πεντάρα δὲν τὸν μέλει

καὶ μ' ὄλην του τὴν ἀνεση ἀπομυζᾷ τὸ μέλι ποῦ βγάζει καθε ἐποχὴ τῆς λουτροθεραπείας

ἀπὸ τὴς πλάτης βέβαια τῆς δόλειας πελατείας. Εἶναι κ' ὁ φίλος μου Μᾶν - Μᾶν ποῦχαμε χάσει

(τὰ ἴχνη καὶ λέγαμε πὼς μπερδεύτηκε στὴν πόλιν ὅπου

(βρῦθει ἀπὸ τὰ σόρτς καὶ ντεκολτέ ποῦ ἔχουν οἱ σειρήνες

κ' ἴσως τοῦ πήραν τὸ μυαλὸ γιατί δὲν εἶχαν ἐ-

(κεῖνες Μὰ εὐτυχῶς πάλι στιχοῦργησε μὲ λόγια φλογερά

φαίνεται θάτανε τυχερὸς δὲν θάχῃ πεθερὰ ἢ καμουφλάρεται ἐντεχνά, σπουδαῖα καὶ ὠραῖα

ἢ δὲν διαβάσουν στίτι τοῦ τὰ «Θερμιώτικα» μᾶς

(νέας. Ἐγὼ μὰ τὴν ἀλήθεια φοβοῦμαι δὲν τολμῶ

κ' ἄς νοιώθω μέσ' τὰ στήθεια μου κάποιον κρυφὸ

(παλμὸ καὶ λέγω μόνος μου πολλὰς φορές. Τί θέλεις τέ-

(τοια χάρι; Τὸ τί γυρεύει ἡ ἀλεπού νὰ πάῃ στὸ παζάρι;

Τὸν συμπαθῇ μᾶς τὸν γιατρό, μὲ τόσα γιατρο-

(σόφια νὰ ζωντανέψῃ βάλθηκε τὴν μούσσα του τὴν φῶφια

ἀφοῦ μὲ τὸ θερμόμετρο δὲν τρώει ποτέ του κόττα γιατί μὲ χίλια βάσανα μαζεύει τὴν κοντότα.

Πάντως εἶν' ἀξιώσιμος μὲ ὅλους τοὺς χειμῶνας ποῦ φέρει εἰς τὴν ράχην του γράφει γι' ἀνεμῶνας

νοσταλγικὰ ποιήματα καὶ ὄνειροπαρμένα καὶ ἔτσι ἀσυγκίνητον δὲν παρατᾷ κανένα

Τὸν Συλλακιώτη ποῦ προσπαθεῖ νὰ φτιάξῃ λέει

(πλατεῖα ποῦ θὰ χαρίσῃ στὸ χωριὸ σπουδαῖα μεγαλεῖα

μὰ θὰ μπορέσῃ ἄραγε γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ; Δὲν βλέπω ν' ἀπαντᾷ ὁ δωρητὴς τὸν χάρων ἂν

(θὰ δώσῃ. Κ' ἄλλος ποῦ γράφει γιὰ τυρὶ εἰς τὴν τυροκομεῖα

ποῦ σὰν τὸ φάνε σίγουρα πρέπει Νοσοκομεῖα νὰ ἰδρυθῶν ἐν τῷ χωριῷ. Ὅπως τὸ Ἰατρεῖον,

ΜΕΣΣΑΡΙΩΤΙΚΑ

Σ χ ε δ ι ο Μ ἄ ρ σ α λ

Ἀναστᾶτωσι μεγάλη στὸ μικρὸ νησάκι μας. Ἦρθαν Ἀμερικάνοι μὲ πελώριες ποδάρες, ἔστησαν ἕνα πανί, ἦσαν τὸ κρασάκι μᾶς

καὶ μᾶς παίξαν σινεμά, τῆς Κορέας τὴς ἀντάρες. Μωρὴ - σὺ Φλουρὴ, καθάλα τοῦ κουμπάρου τὸ μουλᾶρι,

τρέξε κάτω στὸ Βελίδι, βρές τὴν Πολυζήνη μας, πές τῆς νάρχη ὅς τῇ Χώρα γιὰ νὰ δῇ πὼς τὸ σαμᾶρι,

φτιάχνουν στὴν Ἀμερικὴ, πὼς περνοῦν οἱ ξένοι μᾶς! Στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, κεῖ ποῦ παίζουν τὰ βιολιά

κ' ὁ Καζέρος μὲ τὸ Ρίζο εἶνε πρωταγωνισταί, εἶδαμε Κορηνοὺς νεκρούς, τοῦ Μὰκ-Ἀρθουρ τὰ γυαλιά,

τὸ χαμόγελο τοῦ Τρούμαν, τὸ Τσιντζοῦ καὶ τὸν Γιάγκ-Τσέ. Μωρὲ χάλασε ὁ κόσμος, μωρὲ δὲς τσαλίμια!!

Στὸ πανὶ ἀνθρώποι τρέχουν, Χαβανέζες τραγουδοῦνε, δὲς μουστάκι κάου - μπῦ, δὲς μεταξωτὰ κυλίμια,

δὲς τοῦ Ἀτσεσον μουρακλᾶ, δὲς Κινέζους πὼς μεθοῦνε! Μὲ κονκάρδες, σινεμά καὶ μικρὰ φυλλάδια,

μάθαμε τὸ τί ἀξίζει, τὸ τρανὸ τοῦ Μάρσαλ σχέδιο, κ' ἔτσι πεῖα δὲν θὰ ζητοῦμε τὰ Θερμιώτικα ἄχλαδια

μιά καὶ στὸ πανί μᾶς δεῖξαν τοῦ Μιζοῦρι τ' ὀροπέδιο. Ὅς νὰ νοιώσῃς ὁ κοσμάκης, ὅλα τοῦτα τὰ τρανά;

Στείλ' τοῦ σπορούς, ἐργαλεῖα, μὰ φτηνά, πολὺ φτηνά. Φ θ ω ο π ω ρ ι ν ὸ

Πάει πεῖα τὸ καλοκαίρι, τὰ ζεστὰ καὶ κρύα μπάνια, ἔφυγαν οἱ ξένοι μᾶς, τὰ λουτρά ἐρήμωσαν.

Βγήκαν πάλι ἀπ' τὴς κασέλες χειμῶνιτικὰ φουστάνια, οἱ κρεββαταριές στηθήκαν, τὰ τραγιά μᾶς ἐθῶμωσαν.

Στὰ μικρὰ τὰ λιμανάκια, στὰ Ποτάμια, στὸ Ἀρκούδι, ἀγρίπσοι σέρνουν οἱ φαρᾶδες, τρῶνε ἀκασιδιὰ.

Στὰ καμπιὰ χαριάτες σέρνουν μὲ χαρούμενο τραγοῦδι καὶ στὸ καφενὲ ἀκαμάτες, λένε κάθε παλαδιά.

Τώρα ποῦφυγαν οἱ ξένοι, ξαναβρῆκαμε ἐλπίδες πὼς θὰ φάμε λίγο ψαρι καὶ αὐτὰ χωρὶς ποuliά,

θὰ ξαναρθουν στὴς αὐλές μᾶς πετροκόφινα μαρίδες, πάντα βλέπετε τὸ μῆλο, κάτω πέφτει ἀπ' τὴ μηλιά.

Ἐρχονται ἀπ' τὰ ἐκαμίνια Συλλακιῶτες, Μεσσαριῶτες γιὰ νὰ σπείρουν, νὰ τασήσουν καὶ νὰ νοιώσουν λίγο χάδι.

ν' ἀγοράσουν χωραφίδες, οἱ φτωχοὶ τῆς γῆς δεσμῶτες, νὰ προκίσουν θυγατέρες, ν' ἀγοράσουν ντρίλια, φῶδι.

Μπήκε ὁ κάθε κατεργάρας στὸ δικὸ του πάγκο μόν' ἡ τσέπη ἡ δική μου ποραμένει δίχως φράγκο.

ΚΕΝΤΡΙ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΝΑΛΛΑ

Πάνω στὸ βράχο π' ἄγισσε ἡ θεὰ σου ἡ χάρι. Στέκει ἡ ἐκκλησιά σου ἀτίμητο γιὰ μᾶς μαργαριτάρη.

Κανάλα σ' ὀνομάτισαν γιατί ἡ ἐκκλησιά προβάλλει καὶ διαφεντεύει στὸ πλάτυ τοῦ πέλαου Κανάλλι.

Μεσ' τοῦ νησιοῦ τὸ ξάγναντο τὸ ἀνεμοδαρμένον Σὲ χαιρετᾷ τὸ πέλαος ἡλιοφωτολουμένον.

Στέλλει κ' αὐτὸ εὐλαδικὰ στοῦ κόρφου τοῦ δικοῦ σου, σὰν ταπεινὸ προσκυνητὴ τὸ κύμα τοῦ γιολοῦ σου.

Κ' ὅταν τριγύρω ἀπλώνεται τὴ νύχτα ἡ γαλήνη, ὁ φλοῖσθος σοῦ ψάλλει σιγανὰ τὸ Δόξα ἐν Εἰρήνῃ.

Ἦ Παναγιά Κανάλα μου παντοῦ καὶ στὴ πατρίδα, Εἶσαι ἡ μόνη τῶν Θερμιῶν παρηγοριά κ' ἐλπίδα.

Σὲ κάθε μᾶς περιστάσι στέκεις ἀνάμεικα μᾶς, ΚΑΝΑΛΑ ΜΟΥ ΦΛΑΜΠΟΥΡΙΑΝΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΛΑ-

ΤΗΣΑ ΜΑΣ. Βοηθᾶς μᾶς Παναγιά, μὴ μᾶς ἀφήσῃς μόνους

σὲ τούτους τοὺς ἀβάσταχτους δυστυχισμένους χρόνους. Λουτράκι ΜΑΝΟΣ ΜΑΝΕΙΝΣ

***** ἀφέθηκε παντέρνημον! Σὰς φαίνεται ἀστεῖον;

Ἄλλος νὰ διδῇ συμβουλές, νὰ φτιάξῃ θέλει προ-

(σκότους γιὰτ' εἶναι τὸ μεράκι του, καὶ καταβάλλει κόπους

λόγια νὰ λῇ μοναχά, καὶ γράμματα νὰ γράφῃ καὶ ἔτσι ὅσα σκέπτεται νὰ μένουνε στὸ ράφι

Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα αὐτ' εἶναι ἡ ἀλήθεια νὰ βάζετε λίγη ρήγανη σὰν βράζετε κολοκύθια

γιὰτ' ὅλα τὰ ζητήματα ὅταν τ' ἀνακατέδουν στὸ τέλος ὅλα μούσκεμα κ' ὅλα μαζί μπερδεύουν

Δὲν φτάνει ὅτι παίρνουμε μόνον ἑμεῖς τὸ φύλλο θὰ πρέπῃ νὰ διαδοθῇ εἰς τὸν γνωστὸν καὶ φίλο

τότε μοναχὰ σίγουρα βοήθεια θὰ δώσῃ καὶ τὸ νησί μὲ τὴν ξηρὰ μιά μέρα θὰ ἐνώσῃ

νὰ βάλῃ σιδηρόδρομο ἀπ' τὴς καβοκολώνες σὲ γέφυρα ἄλλ' Ἀμερικέ, μὲ σιδηροκόλωνες.

Ἐὰν λοιπὸν σχολιάσα ὅλους τοὺς συνεργάτας δὲν πρέπει νάχωμε καυγὰ τοῦ σκύλου καὶ τῆς

(γάτας τὸ ἔπραξα ἀθωώτατα. Γι' αὐτὰ ποῦ ἔχουν γράφει

ἔκαναν ἀνασκότησιν. Νομίζω εἶμαι ἐν τάξει. ΔΡΥΩΨ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΝ. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΚΑΙ ΠΑΡ' ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ

Νομικὸς σύμβουλος Συνδέσμου Ἐργοστασισαρχῶν Κεραμοποιίας, Πλινθοποιίας κλπ. Ἀναλαμβάνει τὴν διεκπεραίωσιν πάσης φύσεως ὑποθέσεων, ἀστικῶν, ποινικῶν, φορολογικῶν ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου Ἀθηνῶν — Πειραιῶς.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Κάνιγκος 8. Τηλ. 29-743.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΡΥΟΠΑ

Απόψε τη νύχτα, και σε ώρες που το ολόγιομο φεγγάρι είχε σκαπετίσει πιά το μισό κάτω από την φανταστική γραμμή του ορίζοντα της σφαίρας της γης, και που το λιγοστό του φως έπεφτε επάνω στην γαληνεμένη θάλασσα και σχημάτιζε ένα άργυρο ποτάμι, που η άκρη του έφτανε τα άκρογιάλια του όμορφου νησιού μας, από την μεριά της δύσης, αυτή την ώρα διάλεξε και ήλθε έτσι απρόσμενα ο άλλος εαυτός μου — γιατί πρέπει να ξέρεται πως έχω δυο εαυτούς — να με κουβαλήσει με τη γοργότερη φαντασία — ταράζοντας τη μνήμη μου — σε μία εποχή πολύ μακρινή. Η μεγάλη περιέργεια που έχει να γυρίσει — και μάλιστα με την πιο μεγαλύτερη ευκολία — σ' εποχές που του άρδουν, και να μπορεί να τις ζήσει όπως αυτός θέλει, μάς βοηθά να γράφωμαι τούτα εδώ τα σημειώματα. Έχει τη δύναμη να περνά το ξετίλυγμα της μεγάλης λουρίδας του δρόμου της ζωής στο πέρασμα του χρόνου εις το πιο όμοιο μονοπάτι και να βλέπει τα τριγύρω του σε χρώμα και σε σκίσιμο με τον δικό του φακό. Είναι μπορεί να πει κανείς κάτι το παράξενο γιατί είμαστε δυο. Και εν τούτοις υπάρχουμε δυο. Έγω και αυτός. Ότι το δόλο και άδολοστο έχει καταφωλιάσει στη μνήμη μου εις το διάβα της ζωής μου που δεν κατόρθωσε ο χρόνος να το σβύσει, αυτός έχει την ικανότητα να το ζωηρεύει και να με κάνει να το περνάω ολοζώντανα. Μόνο που έχει ένα παράξενο δικό του βίσιον. Θέλει να κουβεντολογάει σε ώρες της νύχτας που αυτός έχει το κέφι του. Να σαν τις παραμονές γιορτάδων και πανηγυριών, και σε ξεφαντώματα από τις συνήθειες του χωριού μου γιατί ξέρει πως όλη αυτά έχουνε κάποιο γερό ψυχικό δέσιμο με την ζωή που πέρασα όταν ήμουν εκεί. Έπειδή ξέρει πως δεν μπορώ να του το άρνηθώ, μούρχεται ξαφνικά και σκουτά το νου μου με την γλυκειά όνειροπόληση. Θέλει να με κάνει τακτικό ταξιδευτή της, γιατί ξέρει πως η ρουτίνα στις μεγάλες πόλεις ξεθωριάζει και αποστεριώνει το κάθε τι που υπάρχει στη μνήμη και σιγά-σιγά ξεχνά κανείς την εντύπωση που ένοιωσε όταν πέρασε το σκαλοπάτι που χωρίζει την πατρίδα με την ξενιτιά. Μια κ' έπεμπε απόψε τόσο πολύ τον παρακολούθησα στο νοητό αυτό ταξίδι του με τον σκοπό να ξαναθυμηθώ την παιδικάτικη μου ζωή. Κ' έτσι για να μου δώση το πιο ζωντανό παρουσίαν μιας ολοκαίνουργης εικόνας στο έθιμο που έχουσα στο χωριό για το πλούσιο στοτά ρούχα της φορεσιάς και της κοιμησιάς, το γαρνίρισε με το συναπάντημα της ανατολής του ήλιου και το βεγκέρισμα σε μέρη του νησιού που ήξερε πως η θωριά τους θα με συνεπαίρνανε. Σε δυο στεδία με πέτρα κτισμένα κάτω στις λαγκαδιές του Μαθιά και στις Λεύκες περνά ανάμεσα από πέτρινες πλουσιότητες ένα νερό τρεχούμενο καθάριο σαν το κρούσταλο. Στις πέτρινες αυτές πλουσιότητες γονατίζουν οι Θερμιώτισες για να πλύνουνε τα ρούχα τους μ' αυτό το πεντακάθαρο νερό, που το ομαδικό τραγούδι τους — πολλές φορές — το άκομπανιάρει το ρυθμικό κτύπημα του ξύλινου κόπανου μαζί με το γλυκό σιγόντο που κάνει το γάργαρα τρέξιμο του τρεχούμενου νερού. Αλλά για να δώ όλα αυτά με πέρασε πέρα κατά την ανατολική πλευρά του νησιού και μάλιστα έξω απ' το χωριό, εκεί που φαρδαίνει το σταυροδρόμι που χωρίζουνε οι δρόμοι «Ζωγκάκι, Λεύκες, Μαθιά» κι' ακριβώς στο ίσωμα που πέρνει ο δρόμος για το «Βίντσι» που τον παληό καιρό κατέβαζε με βαγονάκια στην απότομη κατηφορία το μηνεράλι για να φορτωθώ στο βατόρι από τη σιδερένια Σκάλα που έχουνε οι Λεύκες γι' αυτό τον σκοπό. Έκει κάπου βρίσκεται μια πέτρινη ράχη που τα χρόνια της νιότης μου τ'όχα τακτικό πεζούλι στα ρομαντικά μου συργιάνια. Έκει μ' έβαλε να καθίσω για ν' άγναντέψω από την παράμερη αυτή κόχη του βουνού το ξεδίπλωμα του σεντονιού της όμορφης Αίγαιοπελαγίτικης θάλασσας, που το θετικό της την ώρα αυτή είχε πέσει σ' ένα ξεκουραστικό λήθαργο και η γαληνεμένη επιφάνειά της έμοιαζε σαν άσημένιος καθρέφτης κάτω από το φως των άστρων — γιατί το φεγγάρι είχε βουτίξει πιά — και τα βογγητά και τα χουγιατά με τον αντίλαλο τους σαν πεζούλες τα κύματα στις πούντες των κάβων όταν τα κτυπούνε μανιασμένες μπότες και ανήλαιοι άερες είχανε πάψει. Καρσί στο Ζωγκάκι βρίσκεται το νησί της Σύρας. Πιο δώ τα ξερονήσια ή Σεριφοπούλα και το Πιπέρι. Λίγο πιο νοτινά είναι η Σίφνος και η Σέριφος που μόλις αρχίζει να ξεθωριάζει το φανερώμα τους πίσω από ένα ατλάδι που ρίχνει το σκοτάδι της καλοκαιριάτικης αυτής νύχτας που το φως των άστρων τώχανε ξεθωριάσει με το φως τους. Αυτό το φόντο διάλεξε ο παράξενος ο άλλος εαυτός μου για

σημερινό σκηνικό. Απλό φυσικό και ελεύθερο για να ξεκουράζεται το μάτι σε μια απεραιτωνή ούρανο και θάλασσας στολισμένης με διαμάντια τα γραφικά νησάκια του Αιγαίου. Φαίνεται πως οι δείκτες του ρολογιού θάχανε πολύ προχωρήσει γιατί η πούλια είχε αρχίσει τρεμοσβύνοντας να κινείται κ' έμεις είμεθα πρό πολλού στο πόστο μας για να δούμε με την ήσυχία μας τον έρχομο του μεγάλου άστρου της ημέρας. Καταλαβαίνω πως θες να παραλληλίσσης τον ήλιο της παιδικής σου εποχής με τον σημερινό — έτσι άρχισε να μου λέει ο άλλος εαυτός μου. Ξέρω ότι θες να συγκρίνης τις δυο αυτές εποχές που τις χωρίζουνε τόσες και τόσες αναμνήσεις.

Έχεις την περιέργεια να δής μήπως πάλησε η όμορφη φορεσιά που είχε τότε όταν είσυνας ακόμη παιδί. Θα δής αν άλλαξε τίποτε από την χάριν του το πέρασμα του χρόνου, ή εάν του άφησε τίποτε σημάδια όπως άφησε σε σένα. Νομίζεις ότι έπειδή ήλθαν τα γκρίζα μαλλιά στους κροτάφους σου μαζί με μια κατήφια στο πρόσωπό σου ή έπειδή έχασες το χαμόγελο απ' τα χείλη σου απ' το βαρύ φορτίο της ζωής σου μπορεί να νάναι μπορεί το και σ' αυτόν κάτι το παρόμοιο σαν το δικό σου κούρασμα. Δηλαδή το παίρνεις για γενικό κανόνα και μάλιστα το παραδέχεσαι πως έτσι πρέπει και να νάναι μια και περνούν τα χρόνια. Ίσως η ζήλεια νάχη φωλιάσει μέσα σου ως άπορροια από το πέρασμα του γέρου χρόνου χωρίς να λάβης υπ' όψιν σου πως το όριο της ζωής αλλάζει στο κάθε τι. Η θωριά όμως της δαντελωτής άκρογιάλιας του νησιού που αρχίζει τώρα να φαίνεται πίσω από μια άραχνεία γάζα που την άπλώνει το γλυκοχάραγμα με συναρπάζονε και με τη βοήθεια του άλλου εαυτού μου με περνούνε νοητά στην μακρινή εποχή που ακόμα νοσταλγώ. Αν και μπροστά σου έχεις τον έρχομο της όμορφης ανατολής — έτσι εξακολουθεί να μου λέει — η μνήμη σου θυμίζει τα δειλινά που έκανες τ' άγαπημένο σου σεργιάνι. Είναι όμως τόσες πολλές οι συνεχόμενες εικόνες που μου παρουσιάζει το άγνάντεμα του γραφικού λιμανιού που έχει το Ζωγκάκι που μου φέρνουνε μια σύγχυση στο μυαλό κι' αναγκαστικά σταματώ με το βλέμμα κορφωμένο στην φαρδιά του άμμουδιά με τα σπιτάκια της κτισμένα μεσοτοιχείς με τ' άμπέλια. Το μικρό ξερονήσι ανάμεσα στον κόρφο στέκει σαν άγρυπνος φύλακας για να προστατεύει το όμορφο λιμανάκι από τα θαλασσομπουρίνια. Στο ψήλωμα του βράχου ύψώνουνε το μπόι τους τα γραφεία της εταίρειας. Πέρα κατά την Τουρκάλα και την Αρχαία — γαλαρία που ξεπερνά στις Λεύκες — ξεμιτίζει η Σκάλα — με ξύλινο σκελετό που διπλωρύνουν τα βατόρια για το φόρτωμα του μεταλλείου. Ολόγυρα τα βουνά χιλιοτρυπημένα από μπουκές και φηρέδες που πάνε βαθειά στα σπλάγχνα του νησιού. Αγνάντια και στο μέσα μέρος της Τσουλής (άκρωτηρι) είναι ο κόρφο του Βασιλικού με το έξωκλήσι του άη - Έλεήμονα. Πάρα δώ το λιμάνι του άη - Στεφάνου και Νιάουσας με τα περιβόλια και τ' άμπέλια τους Παλινό άραξόβολο των ψαράδων του νησιού. Έκει φουντάρουνε οι Μπρατσέρες οι Σκούνες και τα Τρεχαντήρια που φέρνουνε έμπορεύματα ή φορτώνουνε κάτι από την υπόπια παραγωγή. Όλα τα κουντραμπάτα των παληό καιρό που φέρνανε οι ναυτικοί από τα μέρη της Τουρκιάς έκει τα ξεφορτώνανε.

(Ακολουθεί)

Δρύωψ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Αείμνηστε Δημήτρη,

Πάνω εις τον άνθρον της ηλικίας σου το δρεπάνι του σκληρού χάρου σε απέσπασε από τας άγκάλας της οικογενείας σου και από την συντροφιά των γνωστών σου.

Προτού γνωρίσης τις πίκρες της ζωής έγκάτελειψες τον μάταιον αυτόν κόσμο και πήγες έκει, «όπου ούκ έστι λύπη ού στεναγμός».

Ο τραγικός χαμός σου άφηκε κενόν δυσαναπλήρωτον μέσα εις τους φίλους σου, οι όποιοι ποτέ δεν θα λημονήσουν τον τίμιο χαρακτήρα σου, την ελκρινεία σου, την λεθενητιά σου, χαρίσματα τα όποια σ' έκαναν περιζήτητο στην συντροφιά μας.

Μόλις σ' έκάλεσε η Πατρίς έτρεξες να προσφέρης τις υπηρεσίες σου προθύμως εις αυτήν και καθ' όλον το διάστημα της θητείας σου κατέστης υπόδειγμα οτούς συναδέλφους σου και απέσπας τούς επαινούς των άνωτέρων σου.

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Πρίν τὰ γηρατειά σκορπίσουν το άσχημ στην χρυσή σας νεότη, πριν ή πρώτη ρυτίδα ρίξη το πρώτο φθινοπωριάτικο σύννεφο στα ώραια ρόδα του προσώπου σας, και πριν, σκέψεις και φροντίδες ρίξουν όλο το βάρος στη ράχη, και κυρτώσουν το νεανικό κορμί σας, προσφέρατε τον ψυχικόν σας κόσμον όλοκαύτωμα εις την ύπηρεϊαν της πατρίδος.

Αναλαμβάνετε πάντοτε άγογγύτως πάσαν ύπηρεσίαν, και μεταδίδετε την πνοήν σας, τούς πόθους σας και τὰ ιδεώδη σας, δι' ένα και μόνον σκοπόν, διά την πρόοδον της γλυκειάς μας πατρίδος.

Να έχετε πάντοτε ως οδηγόν και κατευθυντήριον γραμμήν την εκπλήρωσιν του θρησκευτικού αίσθηματος που μάς την προσφέρει ή θεία μορφή της άγίας εικόνας της Παναγίας Κανάλλας ως έπίσης και την καλλιέργειαν του συναισθηματος της άγάπης προς την πατρίδα, και την συνειδησιν ήμεμον ότι έπράξατε το καθήκον σας, ως χριστιανοί, ως άνώτεροι άνθρωποι, και ως καλοί πατριώται, αυτό θα είναι ή μεγαλύτερα ανταμοιβή των κόπων σας και των εύενικών επιδιώξεών σας.

Μη ποτέ πτοηθήτε, να κωφεύετε εις τας φθοροποιούς, μικροψύχους, και ταπεινάς έπικρίσεις μερικων άνευθύνων.

Έχετε υπ' όψιν ότι ο πέπλος της λήθης θα καλύψη τας πράξεις σας, όπως έκάλυψε ήρωϊκάς πράξεις και αρετάς θαυμασίας άλλων προγεγενεών μεγάλων άνδρων, και ήμιθέων ακόμη.

Η άκτινοβόλος λάμψις των ψυχών σας θα σθεσθή στο πέρασμα και στο σκοτάδι του χρόνου, όπως τὰ φεγγόβολα άστέρια περάσουν το μέσουράνημα και πλησιάζουν προς τη δύση αρχίζον να λησμονιούνται.

Να έχετε υπ' όψιν σας και βαθυτάτην έπίγνωσιν του ότι κάθε άγων είναι τραχύς και πολλάκις ή δόξα έπιλήσμων, αλλά πάντοτε να συναγωνίζεσθε και να πρωτοπορείτε εις τον στίβον αυτόν της εύγενούς άμίλλης που λέγεται Διοίκησις του Συνδέσμου Δρυσιδών.

Μη παραγνωρίζετε ποτέ τας πράξεις και τας ύπηρεσίας των προγεγενεών, και ν' άκούετε πάντοτε τὰ λόγια των τὰ συμβουλευτικά, που βγαίνουν από τὰ κατάβαθα παλάτια της δοκιμασμένης ψυχής των.

Έχετε υπ' όψιν σας ότι εις την κοιλάδα αυτήν του κλαυθμώνος της ανθρώπινης ζωής θα συναντήσετε εύγνώμονες συνανθρώπους αλλά και άγνώμονας δαφνοκλέπτας οι όποιοι ενώ άποφεύγουν τας εύθύνas και τας βασάνους των διοικούντων έπιθυμούν μετά άχακταχτηρίστου κομποσμου να όρθώνουν το ανάστημά των και να έπιζητούν την μεγάλην μερίδα των ήθικων άμοιβών, και εν τη κατακτήσει των προβαίνουν εις την διά παντός μέσου κατασκευάσαντες και άποκαρδίσαν των ικανών και ιδεολόγων. Το αυτό συμβαίνει και με τούς βαρβάρους που δεν ίκανοποιούνται με τούς προσφερομένους παρά των πολιτισμένων φωτεινούς άδάμαντας της γνώσεως, τὰ σπάνια αυτά τεράδια δεν άντανακλούν στο νου και στην ψυχή τους, δεν δύνανται να φθάσουν τόσον ύψηλά, δεν είναι εις θέσιν να τὰ έκτίμησησιν και ήναγκασμένοι να τα περιφρονούν έπιθυμούν την κατάκτησιν της χώρας πάσης γνώσεως. Και αρχίζει άγρία ή πάλη του φωτός προς το σκοτό, πολλάκις αυτά δημιουργούν τας αντίθέσεις, τας άκρότητας και τών διχασμών μεταξύ των άτόμων, και εν συνεχεία τον μαρασμόν και τον άφανισμόν κάθε συναισθηματος ιδανικού περιεχομένου.

Ας έχωμεν υπ' όψιν πάντες ότι όλαί αί μεγάλοι διάνοιοι που έχει να έπιδείξη ο κόσμος, όλοι οι σοφοί, οι μάρτυρες της έκκλησίας και οι ήρωες των έθνών, όλοι όσοι έζησαν στην ζωή της αυτο-

Δεν πρόλαβες όμως να έπιστρέψης εις την οικογένειαν σου, διότι ή μοίρα σ' έφθόνησε και ήθέλησε να χύσης το αίμα σου κατά τρόπον τραγικόν και άνάξιον, για ένα ΗΡΩΑ σαν και σένα.

Στην χαροκαμένη σου οικογένεια εύχόμεθα όπως ο Πανάγαθος Θεός ρίξη βάλασμο παρηγορίας, σε δε παραλάβη εις τας μόνas του.

Ελαφρά ως είναι ή Άττική γη που σκεπάζει το άδικοσκοτωμένο κορμί σου Αείμνηστε Δημήτρη.

Αιώνια σου ή μνήμη.

22) 10) 50

Νικόλαος Άντωνίου Παπαγεωργίου
Έφεδρος ύπαξιωματικός Β. Ν.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΗ Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Β'.

Ο χωρικός μας δύσκολα ξεφεύγει απ' το πατρογονικό. Έχει μέσα του τη δυσπιστία σε κάθε τι καινούργιο. Βλέπει με μάτι καχύποπτο κάθε ξεστράτισμα απ' το μονοπάτι που χάραζαν οι πατεράδες κι' οι παππούδες του στη καλλιέργεια. Τ' αυτή του το κρατά σφαιλινό, σε κάθε γνώμη που δε συμφωνεί με τη Θερμιώτικη παράδοση. Με μεγάλη προσπάθεια και καθημερινή επίμονη διαφώτιση ο γεωπόνος μας κατάφερε ένα καινούργιο Θερμιώτη καλλιεργητή, αντί κριθάρι, να καλλιεργήσει σ' ένα ώριμο χτήμα του, πρώην ντομάτα. Ο πατέρας του νέου χωρικού τώμαθε και έφριξε. Τράβηξε και βρήκε τον έγκληματτα, τον έκμαυλιστή του γιου του, το δολοφόνο της παράδοσης των πατέρων του!!

— Παλληκάρι μου — είπε του γεωπόνου — μη μου καταστρέφεις το γυίο μου! Μην πικραίνεις τα γεράματα μου!!

Στην έπιμονή του γέροντα, δέ λυγισε της νεότητος το άράθυμο πείσμα. Μπήκε ντομάτα στη θέσι του «γεννήματος». Αποτέλεσμα της μάχης ήταν να βγάλει ντομάτα απ' τις 15 Μαΐου, ο νέος χωρικός, τ' ημοναδική πρώτη ντομάτα του νησιού και να την πουλήσει προς 8 χιλιάδες δραχμές την όκα.

Μ' αυτή τη νουτροπία του μεγάλου μέρους του χωρικού πληθυσμού, έχει να παλαίψη ο έπιστήμονας της γης. Γι' αυτό όλο το βάρος της προσπάθειάς του, το ρίχνει στα νειάτα, στους καινούργιους, που σε δυό - τρία χρόνια θα πάρουν στη κατοχή τους το άγροτικό νοικοκυριό των άπομαχών καλλιεργητών.

Αυτοί πρέπει να γίνουν κι' οι σημαιοφόροι της έλλας, οικοδόμοι μιας πειο ευτυχισμένης ζωής. Όταν οι πλαγιές και οι κάμποι των Θερμιών άσημώσουν απ' της έλλας το πυκνό φύλλωμα, θ' άσημώσουν κι' οι τσέπες των καλλιεργητών μας. Μιλούν τόσο εύγλωττα οι άριθμοι. Όλόκληρο το σημερινό άγροτικό εισόδημα του νησιού φεύγει για να εξοικονομηθούν απ' έξω λάδι, σαπούνι και ύφανση. Ένα διακετατομύριο διακόσια έκτατομύρια δραχμές το χρόνο, χρειάζονται κυρίως για λάδι και σαπούνι. Ένας τόπος καθαρά γεωργικός σαν τον δικό μας να ξεδεύη τόσο εισόδημα για να προμηθευτή από άλλο γεωργικά προϊόντα σαν το λάδι και το σαπούνι, είναι άμαρτία ή έγκλημα. Και τα δυό τους είναι προϊόντα έλλας. Να λοιπόν που βρίσκεται το θεμέλιο της ανόρθωσης της οικονομίας του τόπου μας. Στην έλλά. Στη θεωρητική τουλάχιστο αντιμετώπιση, του πελώριου αυτού θέματος, στην έπιτελική επεξεργασία του σχεδίου, ή Δρυσπίδα έχει το προβάδισμα. Έτσι — μας πληροφορεί ο κ. Τσεπέλογλου — έγινε σύσκεψη στη Δρυσπίδα του γεωπόνου, με αντιπροσώπους του Συνδέσμου Δρυσπιδέων που εκπροσωπούν στο χωριό το Σύλλογο και με αντιπροσώπους της κοινότητος. Θέμα ή έλλά. Έκει πάρθηκαν σημαντικές αποφάσεις, που ή πραγματοποιήσι της με ένισχυσι από τους Συλλόγους και τους εύπορους Θερμιώτες, θα σήμνη την έναρξη μιας μεγάλης προσπάθειας για το φύτεμα της έλλας με ρυθμούς πρωτοφανείς για το νησί μας.

Διαπιστώθηκε πως το άγροκήπιο και με τις ευνοϊκότερες καλλιεργητικές συνθήκες δεν μπορεί να διαθέσει περισσότερα από 4 - 5 χιλιάδες δενδρύλλια έλλας για μεταφύτευσι το χρόνο. Μά το νησί χρειάζεται 150.000 ρίζες έλλας για να ποίμε πως δρασκελίσαμε αποφασιστικά τους φράχτες της φτώχειας και της κακομοιριάς. Έτσι με τη παραγωγή του άγροκήπιου, θέμε δεκάδες χρόνια. Το ζήτημα έπείγει. Στη βράσι κολλά το σίδερο, λέει μια

♦♦♦♦♦

θυσίας υπηρετούντες τας κοινωνίας, τους λαούς των, και όλοι όσοι κατώρθωσαν με την διαρκή των προσπάθειαν να φθάσουν εις το ανώτατον σημείον της υπερακμής των, όλοι έφθασαν εις τον σκοπόν της ζωής των και έπραγματοποίησαν τους όραματισμούς των, διότι έννοιωσαν την ύψιστην σπουδαιότητα, το να ζή ό άνθρωπος με την έμπνευσιν και την συμπάρσασιν ενός ιδανικού! Ένός ανωτέρου ιδανικού!

Δι' ήμας πάντας ανώτερον ιδανικόν άς είναι ό Συνδεσμός, και ήθική έπιταγή, ή αγάπη προς την Πατρίδα Δρυσπίδα. Ι. ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗΣ

σοφή παροιμία. Έτσι άποκρυσταλλώθηκε μια περίφημη ιδέα που λύνει άποφασιστικά το ζήτημα. Η παραγωγή του άγροκήπιου να χρησιμοποιηθή σαν βοηθητική για τη κυρίως προσπάθεια. Η τελευταία αυτή έκφράστηκε ως έξης:

Στο Πιπέρι και στη Σερφοπούλα, δυό ξερονήσια άκατοίκητα που βρίσκονται ανάμεσα Θερμιά και Σέριφο, άκριβώς άπέναντι στο βράχο της Παναγιάς της Κανάλλας, υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες άγριελές. Αυτές που ρίζωσαν μόνες τους δίχως ανθρώπινη βοήθεια στα φαλακρά κατσάβραχα των δυό ξερονησιών, άποτελούν φυτώρια εξαιρετικά άνθεκτικά στους άγέρηδες και στα πετρώδη και καχεκτικά έδαφη. Ότι δηλαδή χρειάζεται το νησί μας. Ακόμα έχουν το μεγάλο προσόν ότι είναι άνεπτυγμένα και σκληραγωγημένα δέντρα που δεν έχουν το μειονέκτημα της τρυφεράδας των μικρών φυτρώων της ήμερης έλλας. Η έπισημονική έρευνα μας λέει ακόμα πως ή μετασμένη άγριελή είναι περισσότερο εύρωστη και καρπερή από την εκ γενετής ήμερη.

Ο Δεκέμβρης μήνας είναι ό καταλληλότερος για μεταφύτευσι. Το δέντρο θα δεχτή στον καινούργιο τόπο που θα φυτευτή όλες τις χειμωνιάτικες βροχές, θα γίνη ένα με την καινούργια μάνα του — τ' ήγη — και θα ριζώσει σαν να πρωτοβλάστησε σ' αυτή τη νέα γη. Έτσι πήραν άπόφασι, λίγες μέρες πριν απ' το Δεκέμβρη δυό καίκια ένα της χώρας κι' ένα του χωριού να ναυλωθούν και να ξεκινήσουν για τα δυό ξερονήσια. Το καθένα τους θα πάρη μαζί του 25 - 30 νέους χωρικούς, σταυροφόρους της μεγάλης εξόρμησης της έλλας, έθελοντές απ' τα δυό χωριά του νησιού. Θα τους άποβιβάσουν εκεί για 5 - 6 ήμέρες διαμονή και θα γυρίσουν τα καίκια. Οι κασμάδες και τα τασιά θα δουλέψουν άκατάπαυστα και θα ξεριζώσουν 25 - 30 χιλιάδες άγριελές. Μόλις τελειώσει ή δουλειά θα άναψουν φωτιές και θα είδοποιήσουν τα καίκια πως είναι έτοιμη για την έπιστροφή. Τότε θα ξαναγυρίσουν τα καίκια και θα ξαναπάρουν τους νέους με το πολύτιμο φορτίο τους. Τα δέντρα θα μοιρασθούν δωρεάν στους χωρικούς των δυό χωριών για φύτευμα. Σε πέντε χρόνια, το πολύ έξι, ό τόπος θ' αλλάξει μορφή και χρώμα. Οι βροχές θα γίνουν συχνότερες στο τόπο μας γιατί τα τρεβούν κατά κεί τα δέντρα. Να βοηθήση ό Άγιος κι' ή Παναγία που επικαλούνται τη συνδρομή τους οι χωρικοί μας στις λιτανείες τους για να βρέξη, μα να βοηθήσουν κι' αυτοί τον Άγιο, φυτεύοντας δέντρα. Θα δημιουργηθούν έλαιτριβεία — σάπουνοποιία στο νησί. Συνεργεία μπόλικα για το κατέβασμα της έλλας, για την καταπολέμηση του δάκου. Το νερό θα το ρουφά άπληστα ή γης χάρις στα δέντρα και θα λείψη ή θεομηνία της διάβρωσης του χώματος. Για όλες αυτές τις δουλειές, θα άπασχοληθούν έκαστοντάδες έργατικά χέρια που θα δουλεύουν τη γη τους που θα τα θρέψη ίκανοποιητικά και θα πάψη το πλημμελισμό για την Άθήνα. Το πράσινο θα πλημμυρίση το νησί και πλάι στα Λουτρά θα γίνη ένας μεγάλος κράχτης για την άνάπτυξη του τουρισμού του νησιού και το τράβηγμα καινούργιων παραθεριστών που θ' αφήνουν τα λεφτά τους στον τόπο μας. Το εισόδημα θάνατι πλούσιο και θ' άφινη περιθώρια στον καλλιεργητή για ν' άγοράση και το μοπολιστήρι του και το κλαδευτήρι του και το άγροτικό φάρμακο και το κάθε λογής γεωργικό έργαλείο. Θα τρώη καλύτερα κι' ή φυματίωση και πάψη να χτυπά την πόρτα του νοικοκυριού του.

Απ' το γεωπόνου του νησιού θα βρούν στοργική καθοδήγησι, που θα φυτέψουν και πως θα τα φυτέψουν. Αυτάς τα τους μάθη το υπόλεισμα του δέντρου, τη χρησιμοποίησι του γεωργικού φαρμάκου. Μόλις γίνη έναρξη αυτής της σθεαρής δουλειάς, το Υπουργείο Γεωργίας στο όποιο έχει άναφερθή σχετικά ό γεωπόνος, θα χορηγήση πίστωση για να γίνη ένα μεταβατικό συνεργείο κλαδέματος και έμβολιασμού από ντόπιους που θα πληρώνονται ίκανοποιητικά μεροκάματο. Θ' άποτελείται από άρχιτεχνίτη, βοηθό και πέντε μαθητές — που θα πληρώνονται όλοι — υπό την έποπτεία του γεωπόνου. Θα κλαδέψουν και

θα μπολιάσουν όλα τα δέντρα και κοντά τους θα μάθουν τον τρόπο όλοι οι χωρικοί μας ώστε να κάνουν τη δουλειά αυτή μόνοι τους σε λίγο.

Έπίσης ζήτησε από το Υπουργείο και έγκρισι πίστώσεως για έγκατάστασι σ' ένα χτήμα ενός «άποδοτικού έλαιώνος». Ένας χωρικός θα προσφέρει ένα χτήμα του που θα κριθή κατάλληλο. Το κράτος με έξοδά του θα φυτέψη μέσα έλλες, θα βάλη λιπάσματα και γενικά θάχη την πρωτοβουλία της καλλιέργειας για 5 χρόνια. Όλο αυτό το φυτώριο θα μείνη περιουσία του χωρικού και ή άνάπτυξή του θ' άποτελή το ζωντανό παράδειγμα, τον κραυγαλέο διαφημιστή της άποδοτικότητας της έλλας στους άλλους χωρικούς. Όταν ό χωρικός μας δι ή με τα μάτια του πως το εισόδημα αυτό του χτήματος που έγινε «άποδοτικός έλαιώνας» δεκαπλασιάστηκε, τότε θα ψευτίση μέσα του ή μονομανία του κριθαριού.

Ας μη νομιστή πως μέχρι ν' άναπτυχθούν τα δέντρα να καρπίσουν και να δώσουν εισόδημα, το χτήμα θα μείνη χέρσο δίχως άλλη καλλιέργεια, δίχως άρα εισόδημα. Θα καλλιεργείται όπως τώρα μέχρι τότε που θ' άρχισή ή παραγωγή της έλλας. Η καλλιέργεια δεν βλάπτει την άνάπτυξη των δέντρων. Όταν θα φτάση εκείνη ή εύλογη μέση ώρα τότε μόνος ό χωρικός θα σταματήση την άλλη καλλιέργεια γιατί αυτό θα του ύπαγορεύη το ίδιο το συμφέρον του. Αυτό το τελευταίο το καταλαβαίνει...

Αυτή ή έξόρμησι στο Πιπέρι - Σερφοπούλα δεν πρέπει να ματαιωθή με κανένα οικονομικό πρόσχημα. Σύλλογοι, κοινότητες, Γεωργικοί Συνεταιρισμοί, εύποροι Θερμιώτες, άς διεκδικήσουν την τιμή να γίνουν οι πρωτοπόροι σκαπανείς αυτής της προσπάθειας. Τουτό το έργο αξίζει περισσότερο από κάθε άλλο. Στη Δρυσπίδα έγινε μια έπιτροπή Γεωργικών Βελτιώσεων μ' έπικεφαλής τον άκούραστο δάσκαλο Στέφανο Μαρτίνο. Η τιμή που πέφτει στους ώμους της είναι μεγάλη. Πιστεύουμε πως θα γίνη ό πρωτοπόρος όργανωτής μιας μεγάλης προσπάθειας. Έλπίζουμε να βρή γρήγορα μιμητές και στη Χώρα. Έμεις από της σκοπιάς της έπιμερίδας θα τους δώσουμε όλη τη βοήθεια που μπορούμε. Κανείς Θερμιώτης να μη λείψη απ' την άμυλλα της έλλας. Ν' άθλοθετηθούν βραβεία για τους καλλιεργητές που θα φυτέψουν περισσότερες έλλες στους κατάλληλους τόπους. Τα όνόματά τους κι' οι φωτογραφίες τους να μπουν στην έφημερίδα να τους καυαρώσουν όλοι οι συντοπίτες τους. Ο καιρός έπείγει. Κι' όπως είπαμε: Άσημώστε το νησί μας με έλλες για ν' άσημώσουν οι τσέπες μας με χρήμα.

ΘΕΡΜΙΩΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Μας άπέστειλαν εκ Βόλου τας συνδρομὰς των δια της έφημερίδας οι κάτωθι:

1) Νικόλαος Φιλιππαίος	Δραχ. 12.000
2) Έλένη Ν. Φιλιππαίου	» 12.000
3) Σταύρος Τζόνιος	» 12.000
4) Θεοδ. Μουστάκας	» 12.000
5) Γεώργιος Ι. Φιλιππαίος	» 12.000
6) Ζαφείριος Νικ. Ζάμαρος	» 12.000
7) Ιωάννης Φρ. Γονιδάκης	» 12.000
8) Αντώνιος Κανελλόπουλος	» 12.000
Ο κ. Νικ. Κοζαδίνος εκ Σίφνου	» 25.000
Ο κ. Νικ. Δεσπέρης εκ Σύρου	» 20.000
Ο κ. Σ. Μάνσης εκ Λίσθιας - Πορταγαλίας	» 10.000
Ο αιδ. Ιερέυς κ. Αντώνιος Λεβαντής εκ Δρυσπίδος	» 20.000
Ο κ. Ιωάννης Γ. Μαρτίνο εκ Κάστρου Λήμνου	» 20.000
Ο κ. Βασ. Μαρκόσγλου εκ Κάστρου Λήμνου	» 20.000
Ο κ. Έμμ. Γ. Γονιδάκης εκ Ευλοκάστρου	» 12.000

Υπέρ του Ίερού Ναού

Αγίου Νικολάου Μακρυόπουνας

Άπέστειλαν εις των Σύνδεσμον Δρυσπιδέων εκ Βόλου τὰ κάτωθι ποσὰ υπέρ του Ίερού Ναού Αγίου Νικολάου Μακρυόπουνας.

1) Νικόλαος Ιω. Φιλιππαίος	Δραχ. 26.000
2) Θεόδωρος Μουστάκας	» 38.000
3) Σταύρος Τζόνιος	» 18.000
4) Γεώργιος Φιλιππαίος	» 8.000
5) Ζαφείριος Ζάμαρος	» 8.000
6) Ιωάννης Γονιδάκης	» 8.000
7) Αντώνιος Κανελλόπουλος	» 18.000